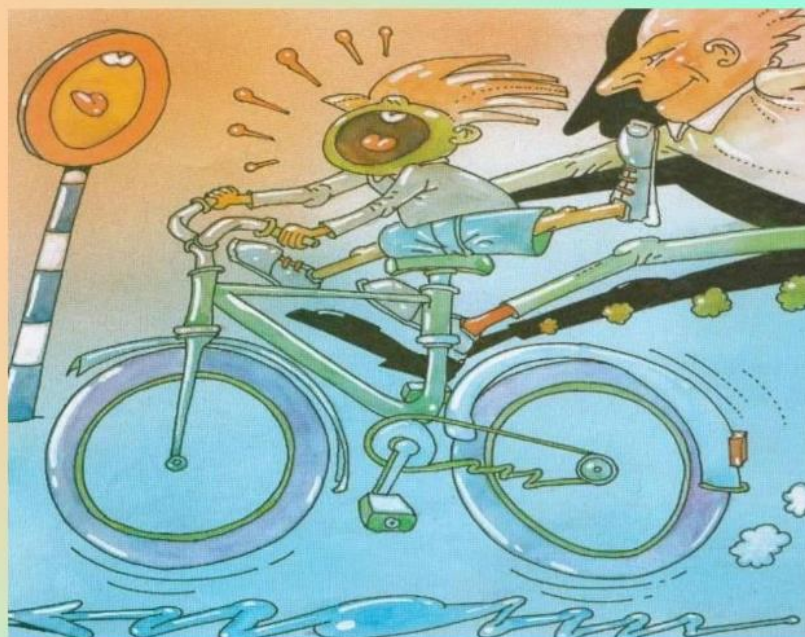

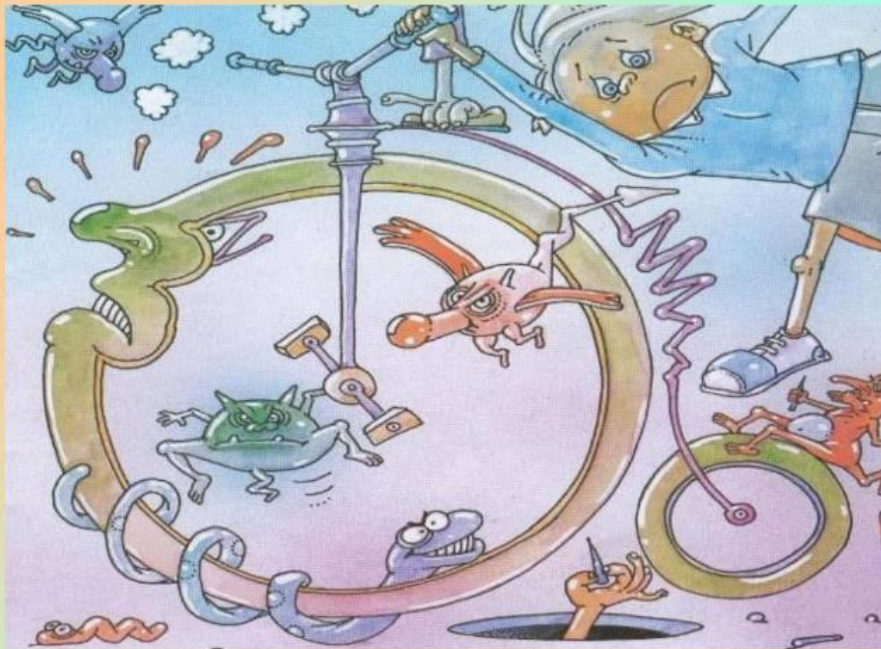
Hrabrica
ili
Kako je Perica postao hrabar

Došlo je proljeće. Dječaci i djevojčice izvukli su iz podruma i s tavana bicikle i veselo ih zajahali. Svi osim Perice. On još nije znao voziti bicikl.

Tata je pokazao Perici kako se vozi bicikl. Perica se sav ukočio.
-Past ću, drži me! – vikao je.
-Samo hrabro! Nećeš pasti, opusti se! – ponavljao je tata trčeći uz Pericu.

Tada se dogodilo nešto strašno: tata je namjerno ispustio upravljač i držao bicikl samo za sjedalo, a kotači...

Kotači su odjednom narasli! Bicikl kao da je podivljao, počeo je vrludati lijevo – desno.

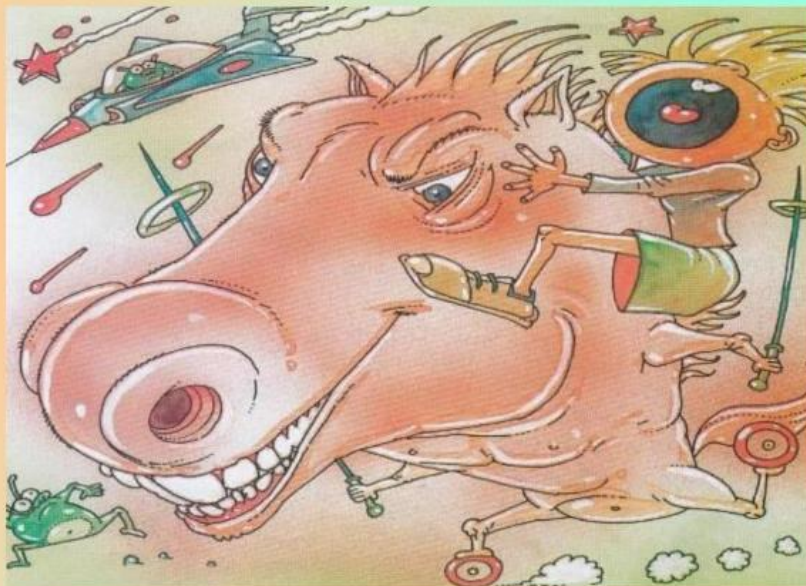
Past ću! – vrištao je Perica, a tata ga je u posljednji čas uhvatio da ne udari u susjedov auto.

-Neću se više voziti! Neću! – vikao je Perica želeći sići s bicikla. No tata je bio uporan:

- Samo hrabro, Perica. Ako su naučili drugi, naučit ćeš i ti.

- Ali njihovi bicikli ne rastu!
- Glupost! Otkad bicikli rastu?!
- Moj raste! I divlji je! Kao divlji konj!
- Možda...- složio se odjednom tata. – Ali zato ti budi kauboj i ukroti ga.

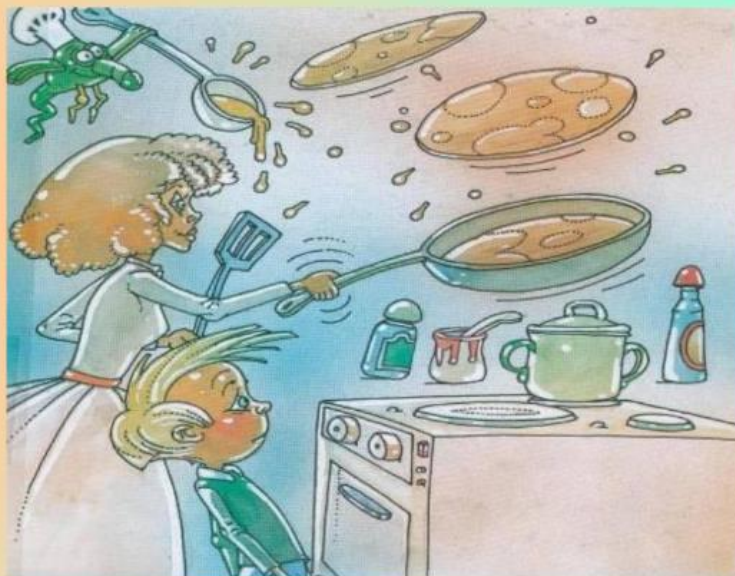
Perici se ta zamisao svidjela, ali čim je divlji konj opet narastao, Perica je počeo vikati:

- Hoću dolje! Pusti me dolje!!!
- Ovaj put tata nije uspio zadržati bicikl i Perica je "odletio" u živicu. Srećom, samo se ogrebao. No za nj je i to bilo previše.
- Krv! Curi mi krv!!!- vrištao je.

Tata je jednom rukom ljutito zgrabio bicikl, a drugom Pericu i poveo ga kući.

- Stidi se, nemaš nimalo hrabrosti! – rekao mu je oštro. – Nisam znao da si takva kukavica!

Tko zna bi li Perica ikad naučio voziti da se nije dogodilo ono s palačinkom.

Mama je pekla palačinke, a Perica je zavidljivo gledao kako ih okreće u zraku.

-I ja bih pokušao – rekao je. – Ali kako se to radi?

- Jednostavno – odgovorila je mama. – Tavom lagano zamahneš i palačinka se sama okrene.

Perica je pokušao, ali je palačinka ostala tvrdoglavo ležati u tavi.

-Samo hrabro zamahni!-nagovarala ga je mama.

-Samo hrabro! Samo hrabro!-ponovio je Perica.

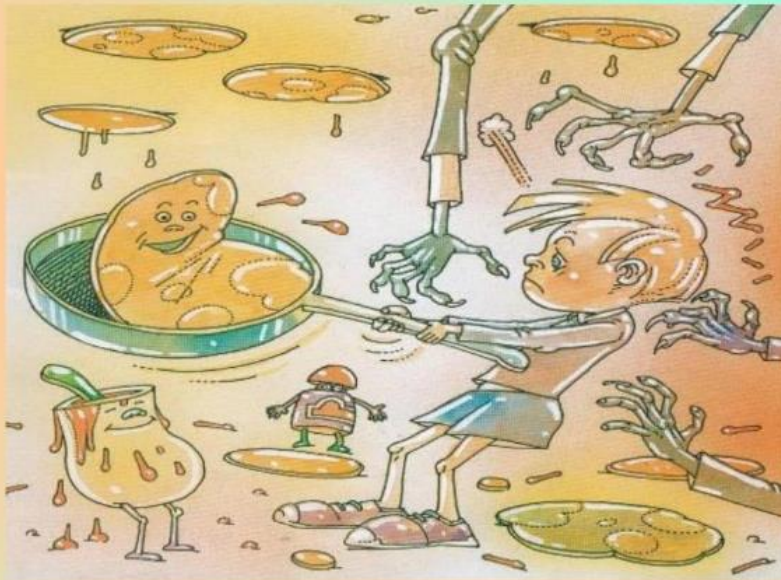
-Svi pričate samo o hrabrosti. Hrabrost je potrebna da naučiš voziti bicikl, ali što će mi hrabrost za okretanje palačinki?!

-Ti misliš da je hrabrost potrebna samo za velika djela-smješkala se mama. Hrabrost je nužna i za sitnice: da prvi put razdvojiš jajetovu ljusku, odrežeš krišku kruha, okreneš palačinku u zraku...

Pružila mu je tavu i palačinku u njoj:

-Evo ti, vježbaj ako hoćeš, ja idem pospremiti sobe.

Tek što je mama zatvorila kuhinjska vrata, oglasila se palačinka:
Hajde pokušaj!

-Pih, kao da je to nešto! – odgovorio je Perica i uzeo tavu. Ali kao da ga je istodobno netko zgrabio za ruku. Zamahnuo bi Perica tavom, ali ga je uhvatio strah da će palačinka završiti na stropu... ili na podu.

-Hajde da te vidimo junačino!-izazivala ga je palačinka.

-Pa dobro, evo!-zamahne Perica, a palačinka izleti iz tave i pljusne na pod.

-Vidiš da i nije baš jednostavno. Pokušaj još jedanput!

Novi pokušaj i novi PLJAS, ovaj put u sudoper.

- Još jedanput!-hrabrila ga je palačinka. A kad je i treći put pokušao, uspio je.

- Ja mogu! Ja mogu! – skakao je Perica veselo po kuhinji.
- Svašta ti još možeš – rekla je palačinka. – I bicikl voziti.
- E to ne mogu. Moj je bicikl veliki. I divlji! Kao divlji konj!
- Pa posudi od nekoga manji i pitomiji bicikl!

To je bila izvrsna zamisao. Perica odmah izađe na ulicu. Pred ulazom u kuću njegova prijatelja Borisa stajao je Borisov mali bicikl. Perica ga izveze na nogostup ispred kuće i oprezno se popne na nj.

-Zdravo!-pozdravio ga je umiljato mali bicikl.

-Kamo ćemo?

-Ali ja ne znam voziti – Rekao je Perica.

-Ništa zato. Naučit ćeš! Hajde, samo hrabro! Nemoj tako grčevito stiskati upravljač, to me boli... Samo hrabro... Hrabro Perice, hrabro...

Najprije je vozi dva-tri metra, onda malo dulje, a zatim se odvezao sve do ulaza u svoju kuću.

-Odlično!-veselio se mali bicikl.-Pa ti voziš!

Perica je naslonio bicikl na zid i radosno utrčao u kuću.

-Mama! Tata! – vikao je. – Ja vozim! Vozim bicikl! Nisam više kukavica! Ja sam hrabrica!